

sikring næppe har en tilstrækkelig bred Basis til Udligning af indtræffende Skader. Og hertil kommer, at en forholdsvis stor Del af Flaaden netop er beskæftiget i den Fart, Nord- og Østersøfarten, der i Øjeblikket frembyder den største Fare, af hvilken Grund man vil være udsat for mange og store Skader. Dette Forhold vil formentlig kunne føre til, at de Skibe, der løber i Farter, hvor Faren er minimal, bliver belastet med en uforholdsmæssig høj Afgift. Kommissionen har imidlertid ment, at ogsaa Farvande, der i Øjeblikket synes mindre udsatte for Krigsrisikoen, under forandrede Forhold vil kunne blive stærkt berørte af denne, og navnlig har man anset det for nødvendigt, at der indføres tvungen Forsikring for at skabe en tilstrækkelig stor Forsikringsbestand. Endvidere stoler man paa, at de væsentligste Ulemper, der kan følge med en saadan Forholdsregel vil kunne afbødes derved, at der gøres visse omfattende Undtagelser fra Reglen, og derved, at der for Skibe, der gaar i mindre farefuld Fart fastsættes en betydelig lavere Præmie end for de Skibes Vedkommende, der udsættes for større Risiko.

Med Hensyn endelig til Punkt 4) skal man, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om at lade den obligatoriske Forpligtelse til Forsikring mod Krigsfare omfatte Sejlskibsflaaden, fremsætte følgende Bemærkninger. Det har oprindeligt været Kommissionens Tanke, at Sejlskibene skulde danne en særlig Gruppe indenfor de Rammer, der maatte blive fastsatte for Krigsforsikringen, men efter at Kommissionen ved sine Overvejelser er naaet til det Resultat, at der bør gøres ret omfattende Undtagelser fra Kravet om tvungen Forsikring, og da navnlig den, der angaar Skibe i Kystfart, maa antages at ville fritage en ikke ringe Part af Sejlskibene for saadan Forpligtelse, mener man ikke, at Sejlskibsflaaden som selvstændig Gruppe indenfor Krigsforsikringen vil kunne danne en tilstrækkelig bred Forsikringsbasis. Kommissionen har derfor maattet opgive sin oprinde-

lige Hensigt paa dette Punkt. Da man imidlertid anser det for stærkt paakrævet, at ogsaa den Del af Sejlskibsflaaden, der med Hensyn til Landets Ind- og Udførsel arbejder under lignende Vilkaar som Dampskibsflaaden, optages i Krigsforsikringen, har man ment at burde inddrage den under den obligatoriske Forsikring.

For Fiskerflaadens Vedkommende stiller Forholdene sig imidlertid noget anderledes, idet en stor Del af Fiskerne overhovedet ingen Trang føler til at blive krigsforsikrede, fordi de anser Krigsfaren for udelukket eller dog ringe paa de Omraader, hvor de udøver deres Fiskeri, og idet Pligten til at udrede Krigsforsikringspræmie vilde virke meget tryk-kende for en stor Del af den ubemidlede Fiskerbefolkning. Da der paa den anden Side i nogle af Landets allervigtigste Fiskeri-Centrer, saasom Esbjerg og Lemvig, er stor Trang til at faa de i Nordsøen fiskende Kuttere krigsforsikrede, er der paa Foranledning af disse Fiskere sket Henvendelse til Landbrugsministeriet om, at Staten uden Vederlag vilde overtage 75 pCt. af Krigs-Risikoen af de i Landets forskellige Fiskeri - Assuranceforeninger forsikrede Fartøjer, mod at de paagældende Foreninger og Fartøjsjerne paatager sig den øvrige Del af Risikoen. Da Kommissionen imidlertid ikke har ment, at en Ordning som denne vil kunne finde Plads indenfor de Rammer, man iøvrigt mener bør være gældende for Krigsforsikringen, har Kommissionen været enig om at anse det for mest formaalstjenligt, at Sagen tilbagesendes til Landbrugsministeriet, for at der mellem dette Ministerium og Fiskernes Repræsentanter eventuelt kan blive indledet fornyede Forhandlinger om et Grundlag for Fiskerfartøjers Krigsforsikring samtidig med, at der gives Fiskerne en sikkert for mange af dem kærkommen Adgang til at blive forsikrede paa tilsvarende Vilkaar som den øvrige Skibsfart.

I Overensstemmelse med de saaledes fremsatte Betragtninger har man udarbej-